

SZENDELTVÍZ

Tudom, már kifakulnak mozdulatok, remények,
mintha fokozatosan veszíteném el gyermeki
tréfáim dicsőségének ízét. A búzát talán
nem kellett volna a hordó vízbe önteni.
De a bosszú az bosszú, ezt jól tudta a néma,
labdahóhér Gyuri is, persze tisztelem, ezért
a bácsi rangot sem hagyom el.
Az öreg idővel meghalt.

Özvegyének minden húsvétkor szenteltvizet
vittem, vallási érdekek nem igazán, inkább
pénzügyi okai hajtottak. Arról, hogy a lötty szent,
csak annyit tudtam, hogy évente egyszer
mindenki hazaviheti a maga kis adagját, mintha
ez megmenthetné bármitől. Például, hogy
kiszúrják a labdáit, nedves legyen a búza,
vagy ne tűnjön el az a mozdulat,
amely egy nap már túl későn hiányzik.

KINCUGI

Büszkévé tesznek hegeid, anya vagy,
feleség, felkelsz és a gyermeked jelenléte
ráragyog a hibáira. Aki megtörik benned,
reményeid szerint épül újra, a gondolkodás
nyomán válik emberré. Ha nem is
te leszel, azért szilánkjaid majd ott fénylenek
egy hangban, tekintetben, a fej mozdulatában,
ahogy nemet mond, még ha épp neked is.
Te ösztönözted a szóra.

Megnyugtatnak ráncaid kusza ösvényei,
hisz tudod, ha azokon két apró láb elindul,
tested legpuhább részére talál, ahol megpihen,
ha úgy tetszik, elszenderülhet. Nem bánod már.
A repedéseket ki kell tölteni. Folytatni kell
a félbehagyott nevetéseket és visszatanulni
a nemeket, majd aranyra váltani hegeid,
hisz, ha már nem is fájnak, legalább fénylenek.

DÁRIDÓK ÉS EGYÉB MESTERSÉGEK

Nem akarom megsérteni a boldogságra vágyókat.
Biztosan lehet azt, néha ezt jól és úgy csinálni,
hogy ne zavarjon bele másé az enyémbé.
Például a nem meghívások igencsak jó megoldás,
hisz előreláthatólag nem kell felkészülten,
az időpont közeledtével elkedvetlenítenem magam.
Már nem gondolok arra, hogy mit vegyek fel,
hajnalra úgyis leizzadok, és pár hirtelen ötleten kívül
semmi hasznom. Az ezt megelőző formaságok is
egyre feleslegesebbek. Sokak számára nem az a válasz,
amit hallani szeretnének, itt megjegyezném:
rokonsággal nem osztunk meg lelki gondokat.
De, ha valóban elkerülhetetlen az imént említett helyzet,
mi lenne, ha egyszer idegenként mennénk multságba?
Egymástól távol ülünk, elfogyasztjuk az értelmetlenül
sokba fájó ételt, és mivel nem ismerjük egymást,
nem is köszönünk. Egyszerűen hazamegyünk,
és gondtalan éljük tovább – békében – az életünk.